КНЯЖА УКРАЇНА

Ярослав Осмомисл

Володимирко поволі
Тихо-мирно вік дожив
І на княжому престолі
Ярослава залишив.

Це був князь палкий, відважний,
Незрівнянний у бою,
Наче рвався він покласти
Першим голову свою.

І коли він з Ізяславом,
З князем київським зійшовсь,
Першим кинувся з мечем він,
Всіх попереду боровсь.

І бояри зупиняли:
"Ярославе, князю, стій:
Хто тебе, орла, заступить
У державі жалібній?!

Краще стань від виру збоку
І дивися на полки —
Як для тебе слави й честі
Здобувають вояки".

Ярослав бояр не слухав
І вперед відважно біг
І відвагою своєю
Ізяслава переміг.

Не спочив він після бою:
На державу угри йшли
І для нападу поляки
На кордоні вже були.

Але й тут хоробре військо
Розбиває ворогів
І іде в степи на південь
До Дунайських берегів.

Ростиславича Івана
Ярослав ущент розбив
І до власної держави
Малий Галич прилучив.

І держава буйним морем
Розлилася навкруги,
Половецький степ вмиває,
Б'є в дунайські береги.

"Вісім змислів князь наш має", —
Говорили вояки
І прозвали Ярослава
Осмомислом на віки.

І співець співав про його:
"Гей, ти високо злетів
І на батьківському престолі,
Вкритий славою, засів.

Військом ти підпер Карпати,
Шлях мадярам заступив
І Дунаєві ворота
Кораблями зачинив.

Князю, Київські ворота
Одчиняєш ти ключем,
Стріли кидаєш в султанів
І рубаєш їх мечем.

Так стріляй же їх, поганих,
Кидай стріли в їх степи
І за Ігореві рани
Слізьми, кров'ю окропи".
. . . . . .

Після смерті Осмомисла
Володимир князем став,
Все, що здідив, споневірив,
Все розтратив, змарнував.

І взяли мадяри Галич
(Хоч народ завзято бивсь),
І угорський королевич
Князем галицьким зробивсь.